

Turecká káva

(torzo)

Musel som sa predsa nejak vyrovnáť s jej stavom: vyrovnáť sa jej stavu.

“Ty už naozaj nevieš, čo máš kúpiť!” vyčítala mi a búchala po stole kozmetikou, ktorú povyberala z plnej nákupnej tašky.

Samozrejme, že som nevedel.

Vyšiel som z dvora Andrassyho paláca smerom hore, k námestiu so zastávkami električky, keď som to prvýkrát spravil.

Nechtiac som zavadil pohľadom o dve ťažké igelitky po bokoch staršej tučnej ženy predom mnou, zrak hneď cudne odvrátil, aby som si všimol, že oprotiidúci tento môj pohľad až podozrivo zaregistrovali; a keď som predbiehal chodiacu tučnotu, jej obžalujúcu, dozadu vykrútenú tvár a jej ruku, ktorá si náhlivo chcela preložiť nákup k ostatným taškám do druhej ruky, konečne som už vedel, že tejto konštrukcii chýba jedine skutok.

V zlomku sekundy som sa videl vytrhnúť žene igelitku, bežať pomedzi ľudí pred ženiným podsadleným hlasom a niekoľkými zisťovacími pohľadmi, letiacimi za mnou, zabočiť do úzkej uličky a vyjsť na inej strane, nevdýchnuť si, pustiť sa opačným smerom, už pokojnejším tempom, krytý hlúčkami uponáhľaných tiel.

Nie vždy mi to dobre vypáľilo a občas som musel korisť aj pustiť; žena ma doma karhala za nezmyselné nákupy či nešetrnosť, ale vždy ma nakoniec pochválila, keď som ešte ani len netušil, že o všetkom vie. Keď mnou nerušená plnými priehrstami vychutnávala moju snahu o oddanosť.

Musel som sa vyrovnáť, skrčok.

“Teraz ma, prosím ťa, počúvaj, nebudem rozprávať dlho.”

Nie dlho znamenalo, že skončí tesne pred tým, než sa to zazdá mne, všemohúcemu a napokon aj jej.

“Vkuse len pičuješ, nič sa ti nepáči; ja verím tomu, že keby som bývala ja u teba, ty ma normálne za maličkosť vyhodíš na ulicu. Sústavne len nadávaš.” Neuvedomila si, že to v tej chvíli robila práve ona. Hovorila o láske: “milujem ťa. Ale nič sa nestane, keď ma opustiš. Príde druhý.” O komunikácii: “toľko vecí sa ti bojím povedať.” A o sebe: hlavne o sebe: iba o sebe: “som v tom,” vypadlo z nej jedného večera.

“Vidím,” povedal som žiarlivo. Bola ožratá namol. Keby sa mi ráno chcelo, urobím jej kávu. Aj sebe, hlavne sebe, iba sebe.

Dávno vedela, na čo myslím, na čo som myslel, keď som sa nenápadne opýtal: „nemáš náhodou nejaké

čierne salónky?”

Mala ich dávno pripravené.

“Chcel si povedať - silónky,” podala mi ešte nové, nedotknuté balenie z kabelky.

“Hej, silónky. A čo som povedal?!”

“Salónky.”

“Silónky,” zdupľoval som. “Nejaké staršie nemáš?”

“Salónky?”

“Ale daj pokoj!”

A potom vysypala všetky tie peniaze na stôl len tak - z brucha. Z toho brucha. Dávno po tom, čo si ma prvýkrát obzrela. “Ukáž sa mi?”

Vytočila ma pred zrkadlom, pred odchodom z domu. A ja som sa mal, veru, čo obracať.

“Nech si ňa poriadne obzriem, keby sa ti niečo stalo.”

“Rozumiem,” rozumel som, no ani som len netušil, že všetkému rozumie práve a iba ona. Nemohol som mať pred sebou strach, ak som mal mať strach o seba. Ja som sa už poznal.

Každá koruna bola dobrá. Musel som si vymyslieť fantóma, aby som ospravedlnil občasté ponocovania, meškania či niekoľkodňové úteky z domu, za úlovkom. Ani mne by sa nepáčilo, keby sa ona stýkala so svojimi bývalými láskami, opačným pohlavím vôbec alebo mne nepohodlnými osobami a už vôbec nie, keby sa mi k tomu priznala. Všetkých som zoznámil s Ďusijom Varechom, s ním a s jeho imaginárnou, abstraktnou podstatou, všetkých okrem nej, aby mohli pred ňou svorne potvrdzovať jeho nepopierateľnú existenciu, bude im sympatický, hneď sa skamarátia.

Už sa ma nemusela na nič pýtať.

“Bol som s Ďusijom na poldeci,” povedal som.

“Rozprávaj mi o ňom,” povedala ona.

Nepoznal som nič útrpnejšie ako si nasilu vymýšľať večerničky. Ale musel som. Pre naše dobro.

“Tíšina, ticho všetci, volám žene!” tíšil som spoločnosť, keď som jej telefonoval.

“Ticho, prosím, manžel mi volá!” krotila hostí ona.

“No čau, máš niečo?”

“Nič. A ty?”

Mal som len ju. A jedny ponožky, v ktorých som raz ráno po šichte našiel pohúžvanú stovku. Škriabala ma na päte. Bohvie pred kým som ju tam musel schovať, pred jej pánom. Prednedávnom som odtiaľ vysypal len

zopár drobných, hŕkalo mi to v nej ako v prasiatku, a teraz - toto. Hotový majland. Konečne sa aj najeme.

Po polnočných nákupoch sme skackali pred výťahom. "Ale ty choď do umývadla alebo do vane. Ja nemôžem," povedala. Doma si chytró vyhodila sukňu, striasla nohavičky a už páčila do misy, kým ja som zas pomáhal hluku tečúcej riavy v umývadle.

Pri stole sme sedávali ako hracie automaty. Nalej do nás poldeci, a my ňa pobavíme. Zahráme ti tú tvoju. Rozmýšľali sme o peniazoch, o zázračnej tlačiarňičke na bankovky. Žiaden zábavychtivý sponzor v dohľadne, ani v nedohľadne. A môj vzácny čas prichádzal až po polnoci, cez staničný park. Čo nekradnem, keď okrádam svoju rodinu? Rodina: ja a ona. Kdeže, rodina je minimálne trojčlenka. A koľkokrát je nás pri stole päťnásobok. Nie, ja nemám rodinu. Nechcem mať ro-dinu: preto potrebujem peniaze, v takomto stave, veľa peňazí, v šiestom mesiaci.

Bola škoda naštrbeného zmieru, škoda zločinov pre peniaze. Bola škoda tých peňazí. Ale my sme si to užili, keď sa aj ona ku mne pridala, spojila sa so mnou: obaja na vlastných, ten tretí na bruchu, na zemi.

"Poďme, makaj, princezná, bo aj ty si ľahneš!" súril som svoju vyvolenú, aby prehľadala obeť, vyvolenú už na železničnej stanici. Pozdával sa nám obom. Ona mala za úlohu ho iba dobehnúť, v tej časti parku, kde som ja čakal za stromom, skočil do cesty, odistil búchačku a poslal dobre vyzerajúceho pána s kufrikom k zemi, slovnou zbraňou, hračkou; ju ušetril, gravidnú, tučibombu. A ponáhlal sa: v silónkach mi bolo vždy horúco, cítiac svoj omračujúci dych po nakladačke v alkoholickej posilovni. Musela ho celého prešacovať a dať mi všetko, aj doklady, aby som mohol pánka vystríhať, že ak zavolá bezpečnosť, tak si ho parťáci nájdú, moju tehotnú strigu som brával so sebou ako rukojemníčku a s nehotovým pokladom sme z miesta zločinu náhlivo vycúvali.

Vyzváňal som jej pri dverách džinglbels, esóes, svadobný pochod a podobné fanfáry, ona mi otvorila a ja som zvonil ďalej: „počkaj, musím dohrať skladbu!“ Doniesol som jej kvet.

„Keby si radšej chleba kúpil. Kvät zvädne,“ aspoň tak to povedala.

„Chleba ti kúpim pod stromček.“ Cmuky-cmuk.

Ale kávy sa ani nedotkla, suchoty v ústach, káva v mojom hrnčeku, včera to trochu prehnala, bolo jej špatne, moja hlava, moje brucho, moja. Jedna vodka na opravku a pivko na žalúdok to spravi-tilo, po chvíli jej bolo už lepšie. Už mohla hovoriť: nepotratila len rozum.

Sedel som. Videla ma ako sa potajomky, v duchu, prehíňam v tých peniazoch, ale videla aj, že som sa ich ani nedotkol. Radšej by som hladil jej brucho, až teraz, odrazu, jej brucho, nie vankúš, do ktorého odkladala všetky tie nazbierané peniaze, čo nosila pod košeľou. Chcela mi urobiť radosť, urobila mi smútok. Okolnosti vzali na seba náš plánovaný hriech, aby nás vystríhali pred nami samými. Sedeli sme na pohovke, medzi nami vankúš. Vankúš ako skriňou rozdelená spálňa, ako záložka v knihe, nenávisť z lásky.

Pozerali sme na vypnutý televízor. Do tmavého zrkadla. Pohľady boli takto menej bolestivé, vybili sa na skle obrazovky, k tvári prichádzali odelektrizované, tie isté, vyčítavé, ale krotké.

„Načo sme to potrebovali peniaze?“

„Potrebovali?“ prízvukom podčiarkla neaktuálnu koncovku slovesa.

„No?“

„Neviem.“

„Či ich ešte stále potrebujeme?“

„Aké peniaze!? Čo tebe behá po rozume!“

Po rozume mi behala ona, zanechávajúc mi v šedej mozgovej pôde hlboké pamäťové stopy.